

První den ve škole z pohledu učitele Jakub Hrubeš

Brzké vstávání,
do práce chvátání.
Osmá hodina odbila,
učitelka do třídy hleděla.

Ptala se žáků co o prázdninách dělali,
a všichni hned vyprávěli.
První začal Pepíček,
který zrovna dochroupal chlebiček.

„Já jsem byl v Americe,
líbilo se mi tam velice.“
„Svítilo tam sluníčko,
pršelo jen maličko.“

Dalsí vyprávěl Fanda,
„o prázdninách byla velká sranda.“
„Hráli jsme si u vody,
nebyli tam žádné proudy.“

A poslední Anička,
naše chytrá hlavička.
„Já jsem jela k babičce,
bydlí v takové malé chaloupce.“

„Hrála jsem si tam s Petrem,
a prali jsme se s velkým větrem.“
„Pak jsme jeli domů,
viděli jsme kvůli větru popadáno hodně stromů.“

První den ve škole je u konce,
učitelka už se blíží k své chaloupce.
Přišla domů,
k manželovi svému.

Oba si říkají jak bylo v práci,
mezitím se vaří večeře v hrnci.
Večeře je hotová,
dobrá polévka hrachová.

Manžel si šel lehnout,
učitelka si šla ještě k počítači sednout.
Musela objednat křídý,
a dodělat rozvrh třídy.

Učitelka si šla už jen sprchu dát,
a pak už šla spát.

MOŘE

Sarah Janoušková

Plul si tam po vodě
dnem i nocí v pohodě
zavalitý chlapeček s kudrnami
v očích rybařil na temném moři.

Prutem lomcuje sem a tam
a čeká, co mu podá čas.
Na prut naskakovaly samé rybky
i přesto usnul spánkem tvrdým,
zdál se mu rybářský sen,
třebaže byl bílý den.

Ulovil místo ryby škebli černou jako noc,
bojovala o svůj život a žadonila o pomoc.
A tak slíbila mi svůj příběh, když já jí dám svobodu.
Tím začala naše cesta, slyšte o jejím osudu.

V moři je vše mořské, mořský písek, vítr, voda, mušle, ryby
všecko mořské se mi líbí.
Slávky žijí svůj život v moři
většinu času bez příkoří

Ta největší v trsu je matka
a právě začíná její pohádka,
nevezme to zkrátka.

V temném moři mé černé děti si žili jako v peřině

a občas okolo nich propluly olihně.

Když přišel ten osudný den

mé děti se rozběhly ven.

Byli šťastné a hrály si s korýši,

Ale zlo číhající našlo je ve skrýši.

Angelika zlovětná žena, rybářka z pradávne vesnice,

vzala si moje slávčice.

Plakala jsem pro své děti a prosila boha o pomoc,

aby mi je vrátil, než bude noc.

Bohové mě vyslyšeli

a já mám své ratolesti.

Ted' spinkají, pro ně, je ted' noc

a já už neprosím o pomoc.

Lod'ka narazila na útes, v tom se chlapec zved,

ryb měl plnou bednu

až skoro klesal ke dnu.

Až se z toho lek a prut vzalo mu moře zpět.

Moře je má velká louže,

má lod'ka po ní klouže,

prut už nikdy nevezmu,

to se radši podříznu.

